

HVĚZDNÁ PĚCHOTA

ROBERT A. HEINLEIN

Překlad Tomáš Jeník

ARGO

TRITON

HVĚZDNÁ PĚCHOTA

ROBERT A. HEINLEIN

Z anglického originálu *Starship Troopers*,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton
v Londýně roku 2015, přeložil Tomáš Jeník.
Ilustrace na obálce a grafická úprava Pavel Trávníček.

Sazbu vyhotovil Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazyková redakce Patrik Linhart.

Korektorka Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2021 vydala nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 4679. publikaci, 129. svazek edice Fantastika

a Stanislav Juhaňák – Triton,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz, info@triton-books.cz,

jako svou 2681. publikaci, 631. svazek v edici Trifid.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání páté, v tomto překladu první.

ISBN 978-80-257-3576-3 (Argo)

ISBN 978-80-7553-958-8 (Stanislav Juhaňák – TRITON)

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

kapitola 1

Hněte sebou, opičáci! To chcete žít věčně?

(neznámý praporčík, 1918)

Před seskokem se vždycky klepu. Jasně že jsem se nechal napíchat a napral do sebe hypnotika, takže doopravdy nemůžu mít strach. Lodní psychiatri mi zkontroloval mozkový vlny, ve spánku mi dával divné otázky a podle něho to není strach, není to nic důležitýho – je to prostě jenom rozechvělost závodního koně, kterej se nemůže dočkat, až ho vypustí ze startovacího boxu.

No nevím; nejsem dostihový kůň. Ale faktem je, že mám děsný strach. Pokaždý.

V čase T minus třicet nás na *Rodger Younga* nahnali na předseskovou přípravu a velitel nás všechny prohlídnul. Nebyl to náš normální velitel, protože poručík Rasczak to při posledním seskoku koupil. Tentokrát nás kontroloval praporčík Jelal. Jelly byl Finoturek z Iskanderu u Proximity – takový podsaditý skrček, co vypadal jak cifršpión, ale já na vlastní oči viděl, jak vlastnoručně složil dva nepřítelny vojáky. Byli to hromotluci tak přerostlí, že se musel natáhnout, aby jim třísknul hlavami o sebe, a pak ustoupil stranou, když se káceli k zemi.

Mimo službu nebyl špatný – na poddůstojníka. Dokonce jste mu mohli do očí říkat „Jelly“. Zobáci samozřejmě ne, ale každý, kdo už za sebou měl aspoň jeden bojový seskok.

Ale teď byl ve službě. Všichni jsme si překontrolovali bojovou výstroj

(koneckonců dáváme všanc vlastní krk, ne?), pak nás znovu důkladně prohlídnul zastupující praporčík, když si nás nechal nastoupit. A teď nás Jelly obcházel znova, mračil se a jeho očím nic neuniklo. Zastavil se u chlapa přede mnou, zmáčknul knoflík na jeho opasku a nechal si vyjet jeho lékařský data. „Odchod!“

„Ale, no tak, dyť je to akorát rýma! Chirurg povídal...“

Jelly ho nenechal domluvit. „Žádný ale!“ odsekl. „Chirurg s náma neskáče – a ty taky ne, když máš horečku třicet osm pět. Myslíš, že mám těsně před seskokem čas se s tebou vybavovat? *Odchod!*“

Jenkins odešel. Vypadal smutně a našťavaně – a mně bylo taky mizerně. Jelikož to poručík při posledním seskoku koupil, lidi se posouvali výš a já byl při tomhle výsadku zástupcem velitele družstva, druhého družstva, a teď budu mít díru v družstvu, kterou nemám kým zaplnit. To není dobré; znamená to, že když chlap vltne do nějakýho maléru a zavolá o pomoc, nebude mu mít kdo pomoci.

Nikoho jinýho už Jelly nevyhodil. Předstoupil před nás, podíval se na nás a smutně zavrtil hlavou. „Vy jste ale banda opičáků!“ zavrčel. „Třeba to při tomhle výsadku všichni koupíte, takže ve výcvikovým budou moct začít z gruntu znova a tentokrát složit jednotku, jakou by si poručík představoval. Ale nejspíš ne – vzhledem k tomu, jaký zobáky nám sem teď posílají.“ Pak se prudce narovnal a zařval: „Akorát bych vám chtěl, opičáci, připomenout, že za každýho z vás – za výzbroj, výstroj, munici, výcvik a všechno další, včetně toho, jak se přežíváte – vláda doted vyplázla víc jak půl milionu. Příhod'te k tomu těch třicet centů, za který ve skutečnosti stojíte, a máte slušný majlant.“ Zpražil nás pohledem. „Tak to koukejte dovalit zpátky! Bez vás se obejdeme, ale bez těch parádních mundúrů, co máte na sobě, ne. O žádný hrdiny v tomhle ansámblu nestojím; to by poručík nechtěl. Máte nějakou práci, tak tam půjdete a uděláte ji. A mějte uši našpicované, ať neprošvihnete rozkaz k návratu. Okamžitě a v plným počtu se dostavíte na shromaždiště. Jasný?“

Zase nás sjel pohledem. „Všichni byste měli znát plán. Ale jelikož nemáte mozky, který by se daly zhypnotizovat, shrnu vám to. Budete vysazený ve dvou rojnicích, v rozestupech dva tisíce metrů od sebe. Okamžitě

po seskoku si najdete kryt a zjistíte svou polohu vůči mně a týmovým kolegům nalevo a napravo. Už jste promrhali deset drahocenných vteřin, takže budete likvidovat všechno, co se namane, dokud nepřistanou křídla.“ (To se týkalo mě – jakožto zástupce velitele družstva jsem měl kryt levý křídlo, po levý ruce jsem už nikoho neměl. Začal jsem se klepat.)

„Jakmile seskočí – vyrovnáte řady! – srovnáte rozestupy! Nechte všeho a udělejte to! Dvanáct vteřin. Pak vyrazíte přískokem vpřed, sudá-lichá, zástupci velitelů družstev budou hlídat počítání a uzavřou kruh.“ Podíval se na mě. „Když to uděláte správně – o čemž pochybuju –, navážou křidelníci kontakt přesně ve chvíli, kdy zazní signál k návratu... A jakmile zazní, jedete domů. Nějaký otázky?“

Žádný nebyly; nikdy žádný nebyly. „Ještě jedna věc,“ pokračoval Jelly. „Je to jenom nájezd, žádná bitva. Je to ukázka palebný a odstrašující síly. Naším úkolem je dát nepříteli na srozuměnou, že jsme mohli zničit jeho město – jenže nezničili –, ale už není v bezpečí, i když jsme se neuchýlili k totálnímu bombardování. Nebudete brát žádný zajatce. Zabíjet máte, jenom když nebude zbytí. Ale v seskokové zóně seskoku všechno roztřískáte. Ať vás ani nenapadne vracet se s nepoužitými bombama, flákači. Jasný?“ Podíval se na hodinky. „Rasczakovi raubíři maj nějakou pověst. Než to koupil, poručík mi řekl, abych vám vyřídil, že z vás ani na chvíli nepustí oči... a že očekává, že zazáříte!“

Jelly mrknul na rotmistra Migliaccia, velitele prvního družstva. „Pět minut pro padreho,“ prohlásil. Pár kluků vystoupilo z řady a pokleklo před Migliacciem. Všichni ani nebyli jeho vyznání – muslimové, křesťani, gnostici, židi, byl tam pro každýho, kdo o to stál. Slyšel jsem o vojenských jednotkách, kde kaplani nebojovali bok po boku s ostatními, ale nikdy jsem nepochopil, jak to může fungovat. Totiž, jak může kaplan požehnat něčemu, co není sám ochoten udělat? V mobilní pěchotě všichni skáčou a všichni bojují – kaplan, kuchař i velitelův písař. Jakmile se spustíme dolů, nezůstane na palubě jediný Raubíř – samozřejmě až na Jenkinse, a ten za to nemůže.

Já za Migliacciem nešel. Vždycky jsem se bál, že by si někdo mohl všimnout, jak se klepu, a padre mi beztak mohl požehnat i na dálku.

Ale zatímco se poslední opozdilci zvedali ze země, přišel za mnou a přitisknul se helmou k mé helmě, abychom si mohli soukromě promluvit. „Johnnie,“ spustil tiché, „tohle je poprvé, co skáčeš jako poddůstojník.“

„No jo.“ Nebyl jsem o nic víc poddůstojník, než Jelly opravdický důstojník.

„Jenom tolik, Johnnie. Ne abys natáhnul ráfy. Víš, co máš dělat, tak to dělej. Prostě to udělej. Nekoleduj si tam o metal.“

„Ehm, díky, padre. Nebudu.“

Pak něco dodal v jazyce, kterému jsem nerozuměl, poklepal mi na rameno a pospíchal ke svému družstvu. Jelly zařval: „Pó...zor!“ A všichni jsme ztuhli.

„Četo!“

„Družstva!“ přidali se Migliaccio a Johnson.

„Po družstvech – na levoboku a pravoboku – připravit k výsadku!“

„Družstva! Do kapslí! Pohyb!“

„Týme!“ Musel jsem počkat, až týmy čtyři a pět nastoupí do svých kapslí a posunou se výsadkovou šachtou níž, než se na levoboku objevila moje kapsle a já do ní mohl nastoupit. Napadlo mě, jestli se válečníci kdysi dávno taky tak klepali, když lezli do trojského koně. Nebo to byl jenom můj problém? Jelly kontroloval, jestli jsou všichni v kapslích pořádně zavřený, a mě do ní zavřel osobně. Při tom se ke mně naklonil a povídá: „Žádný voloviny, Johnnie. Je to jako při výcviku.“

Poklop kapsle se nade mnou neprodyšně uzavřel a já zůstal sám. „Jako při výcviku,“ tak to přece řekl! Začal jsem se nekontrolovaně třást.

Pak jsem ve sluchátkách uslyšel Jellyho hlas: „Můstku! Rasczakovi raubíři... připraveni k výsadku!“

„Sedmnáct vteřin, poručíku!“ zaslechl jsem veselý kontraalt kapitánky lodi – a namíchnul se, že Jellyho oslovuje „poručíku“. Jasně, náš poručík byl po smrti a Jellyho možná povýší... Ale ještě pořád jsme byli „Rasczakovi raubíři“.

„Hodně štěstí, hoši!“ dodala.

„Díky, kapitánko.“

„Připravte se! Pět vteřin.“

Byl jsem důkladně přikurtovaný – na břiše, čele a holeních. Ale třásl jsem se jako nikdy.

Jakmile letíte, je to už lepší. Do té doby sedíte v naprostý tmě, omotaný jako mumie, abyste přežili zrychlení, nemůžete se nadechnout – a víte, že všude kolem vás v kapsli je akorát dusík, i kdybyste si sundali helmu, což nemůžete. Taky víte, že kolem kapsle je výsadková šachta, a když loď dostane zásah dřív, než vás vystřelí, nemáte ani čas se pomodlit, umřete tam, bez šance se pohnout, úplně bezmocný. Právě z toho nekonečného čekání člověku běhá mráz po zádech – napadá vás, že na vás zapomněli..., že loď dostala zásah a zůstala viset na oběžné dráze, mrtvá, a vy to brzy taky koupíte; nemůžete se hnout, dusíte se. A nebo se loď neovladatelně řítí k planetě, takže vás to sfoukne při nárazu nebo se uškvaříte v atmosféře.

Pak nás zmáčknu brzdící program lodi a já se okamžitě přestal třást. Osm géček, řekl bych, možná deset. Když loď pilotuje ženská, není to vůbec pohodlná záležitost; budete mít modřiny všude, kde jste přikurtovaný. Jo, jo, já vím, že jsou ženský lepší piloti než chlapi, že mají rychlejší reakce a snesou větší přetížení. Dokážou rychlejc přiletět a rychlejc odletět, čímž zvyšují šance všech, ty vaše i ty svoje. Ale to neznamena, že je to bůhvíjaká sranda, když vám páteř drtí desetinásobek vaší vlastní váhy.

Ale musím uznat, že se kapitánka Deladrierová vyzná. Jakmile *Rodger Young* přestal brzdit, na nic nečekala. Okamžitě jsem uslyšel to její úsečný: „Středová šachta... *pal!*“ Ucítíl jsem dva zpětný rázy, když Jellyho a jeho zástupce vystřelili z lodi. A hned pak: „Šachty na levoboku a pravoboku – *automatická palba!*“ Zbytek jednotky následoval velitele.

Bum! a vaše kapsle se posune o místo dopředu – *bum!* a znovu sebou trhne, přesně jako náboje zapadající do komory starý automatický pušky. No, přesně to jsme vlastně byli... Akorát jako hlavně pušky sloužily dvě výsadkové šachty na kosmickém transportéru a náboje tvořily kapsle dost velký na to, aby se do nich (jen taktak) vešel jeden pěšák s plnou polní.

Bum! Býval jsem zvyklý na pozici číslo tři, teda rychle venku. Tentokrát jsem měl přijít na řadu až nakonec, jako poslední ze tří týmů. Je to

dost úmorný čekání, i při rychlosti jedné kapsle za vteřinu. Snažil jsem se počítat rázy – *bum!* (dvanáct) *bum!* (třináct) *bum!* (čtrnáct – tahle zněla divně, protože byla prázdná; Jenkins nemohl letět) *bum!* –

A cvak! – přišla na mě řada a moje kapsle zapadla do nábojový komory – a PRÁSK HO! Výstřel vás zasáhne s takovou silou, že ve srovnání s ní vám kapitánčin brzdící manévř přijde jako láskyplný pohazení.

A pak najednou nic.

Vůbec nic. Žádný zvuk, žádný tlak, žádná váha. Letíte temnotou... volným pádem, z nějakých padesáti kiláků, nad vlastní atmosférou, bez tížně se řítíte k povrchu planety, kterou vůbec nevidíte. Ale už se netřesu, akorát to čekání předtím na člověka dolehne. Jakmile letíte, už se vám nemůže nic stát –, protože kdyby se něco pokazilo, stane se to tak rychle, že to budete mít za sebou dřív, než si vůbec uvědomíte, že jste mrtví.

Skoro hned jsem ucítil, jak se kapsle otáčí a naklání, až se ustálila v poloze, v níž spočívala celá váha mého těla na zádech... Rychle narůstala, až při průletu tenkou horní vrstvou atmosféry dosáhla maxima pro tuhle planetu (řekli nám, že je to 0,87 g_e). Opravdu špičkový pilot (a tím kapitánka byla) dokáže přiletět a zabrzdit tak, aby startovní rychlost vaší kapsle při opuštění výsadkový šachty na okraji vesmíru odpovídala rychlosti otáčení planety v týhle zeměpisný šířce. Plný kapsle jsou těžký, prorazí si cestu větrnými proudy v horní vrstvě atmosféry, aniž by je to odfouklo moc daleko – ale při sestupu stejně nevyhnutelně dojde k tomu, že se jednotka rozptýlí a hodně ztratí z počáteční dokonalý formace. Mizerný pilot to může výrazně zhoršit a rozpráshit údernou skupinu po takový ploše, že se nedokáže včas shromáždit k návratu, nemluvě o splnění úkolu. Voják může bojovat, jedině když ho někdo dopraví na místo určení, takže by se asi dalo říct, že piloti jsou stejně důležitý jako my.

Moje kapsle hladce vklouzla do atmosféry, z čehož jsem poznal, že nás kapitánka spustila dolů pod skoro nulovým bočním vektorem. Potěšilo mě to: nejen, že seskočíme v sevřený formaci a neztratíme čas, ale na pilota, který vás dokáže takhle správně vysadit, se můžete spolehnout i při včasný a přesný návratu.

Vnější plášť shořel a odloupnul se – nerovnoměrně, takže jsem se naklonil. Pak se oddělil i zbytek a kapsle se opět narovнала. V tu chvíli zabraly aerodynamický brzdy druhého pláště a začala divočina... Házelo to se mnou čím dál víc, zatímco v atmosféře brzdy jedna po druhý postupně shořely a druhý plášť se začal rozpadat. Tyhle úlomky pláště kapsle nám výsadkářům dávají šanci, že se dožijeme důchodu – nejen že nás zpomalují při sestupu, ale ještě zasypou nebe nad seskokovou zónou takovým množstvím odpadu, že radary chytají odrazy desítek cílů za každého jednoho vojáka, přičemž každý může být člověk, bomba, nebo cokoliv jiného. Pro balistický počítač je to takový nápor, že se z toho může totálně sesypat – a přesně to se taky stává.

Aby to byla ještě větší sranda, vypustí vaše loď pár vteřin po výsadku sérii falešných cílů, který letěj rychlejc, protože se neloupou. Tyhle šidítka vás předběhnou, vybuchnou, rozprsknou do vzduchu alobalový konfety, poslouží jako transpondér, vypustí rakety a udělají spoustu dalších věcí, aby zmátly pozemní uvítací výbor.

Vaše loď má celou dobu přesně zaměřený směrový maják velitele čety, nevšímá si všeho toho rádiového „šumu“, který vytvořila, sleduje váš sestup a pro budoucí využití propočítává místo dopadu.

Když odpadnul druhý plášť, třetí vrstva automaticky otevřela první brzdicí padák. Nevydržel dlouho, ale to se od něj ani nečekalo; jedno pořádný, silný škubnutí při několika géčkách a šel si po svých. A já taky. Druhý padák vydržel o něco dýl a třetí výrazně dýl. V kapsli mi bylo docela horko a začal jsem myslet na přistání.

Třetí plášť se rozlomil, když se utrhнул poslední padák, a mě v tu chvíli už nechránilo nic než bojová zbroj a plastová skořepina. Pořád jsem byl uvnitř přikurtovaný a nemohl se hnout. Každopádně nastal čas rozhodnout, jak a kde přistanu. Aniž bych pohnul rukou (nešlo to), spustil jsem palcem skenování bezprostředního okolí a přečetl si hlášení na přístrojovým displeji na hledí přilby.

Necelý tři kilometry – na můj vkus trochu moc blízko, zvlášť bez společnosti. Vnitřní skořápka dosáhla konstantní rychlosti, zůstávat v ní bylo celkem k ničemu, a teplota jejího povrchu navíc naznačovala, že

se ještě pěknou chvíli sama od sebe neotevře – tak jsem druhým palcem přehodil spínač a zbavil se jí.

První sada náloží roztrhala popruhy, druhá rozsekala plastový vejce na osm kusů. Rázem jsem byl venku, pod sebou nic než vzduch a hlavně jsem *viděl!* Každý z těch osmi odhozených kusů byl potažený tenkou kovovou vrstvou (kromě malýho kousku, skrz který jsem předtím skenoval okolí), takže budou mít stejný odraz jako obrněný chlap. Radista, ať už živý, nebo kybernetický, se setsakramentsky nadře, než mě rozezná mezi vším tím okolním bordelem, nemluvě o tisících větších či menších úlomků rozesetých na kilometry do všech stran, nahoře i dole. Každý příslušník mobilní pěchoty se při výcviku učí, jak zmatečně vypadá výsadek z pohledu pozemních jednotek, ať už ho sledují prostým okem, nebo na radaru – protože v tu chvíli si tam připadáte úplně nahatý. Je hrozně jednoduchý zpanikařit, otevřít padák moc brzo a udělat ze sebe snadný cíl. Nebo ho naopak neotevřít vůbec a zpřerážet si nohy, nemluvě o zlomeném vazu a proražený lebce.

A tak jsem se protáhnul, abych se zbavil křečí, a rozhlídnul se kolem... Načež jsem se zase skrčil, přetočil a vyrazil střemhlav dolů. Dole vládla noc, přesně podle plánu, ale infračervený senzory vám umožní udělat si celkem slušný přehled o terénu, když si na ně trochu zvyknete. Řeku, která úhlopříčně přetínala město, jsem měl skoro přímo pod sebou a rychle jsem se k ní blížil. V infravidění jasně zářila, protože byla teplejší než pevná zem. Bylo mi jedno, na kterém břehu přistanu, hlavně jsem nechtěl dopadnout na hladinu. To by mě zpomalilo.

Postřehl jsem záblesk – kus napravo a přibližně v mojí výšce. Nějaký nepřátelský domorodec zdola nejspíš sežehnul kus mýho vejce. Tak jsem ihned rozvinul padák, abych mu pokud možno bleskově zmizel z obrazovky zaměřovače, na níž sledoval přibližující se cíle. Připravil jsem se na trhnutí, šknul sebou a přibližně dvacet vteřin plachtil, než jsem padák zase odříznul. Nechtěl jsem na sebe upoutat pozornost jinak – například tím, že bych padal pomalejc než okolní úlomky kapsle.

Muselo to zabrat; neuškvařili mě.

Zhruba ve dvou stech metrech jsem odpálil druhý padák... a velmi rychle jsem pochopil, že mě to táhne přímo do řeky. Všimnul jsem si, že bych měl přeletět nějakých třicet metrů nad plochou střechou nějakého skladiště na břehu řeky... zbavil jsem se padáku a za pomoci skákacích trysek celkem slušně, i když s trochou drncání, přistál na střeše. Hned potom jsem zaměřil navigační maják praporčíka Jelala.

Zjistil jsem, že jsem na špatném břehu řeky; Jellyho výchozí bod se mi na digitálním kompasu v přilbě zobrazil mnohem jižněji, než měl – dostal jsem se moc daleko na sever. Doběhnul jsem k říčnímu okraji střechy a zjišťoval azimut a vzdálenost velitele sousedního týmu. Zjistil jsem, že je kilometr a půl od plánovaný pozice, a zavolał na něj: „Eso! Srovnej řadu.“ Pak jsem hodil přes rameno bombu, seskočil z baráku a vydal se na druhou stranu řeky. Eso odpověděl, jak se asi dalo čekat – Eso měl být při týhle akci na mém místě, jenže nechtěl opustit svůj tým. To ovšem neznamenaló, že by se mu líbilo nechat se ode mě komandovat.

Sklad za mnou vybuchnul a tlaková vlna mě zasáhla ještě ve vzduchu nad řekou; nestihnul jsem se před ní schovat za domy na protějším břehu, jak jsem plánoval. Náraz mi málem zablokoval gyroskopy a div mě neshodil do vody. Nastavil jsem časovač bomby na patnáct vteřin... nebo ne? Najednou jsem si uvědomil, že jsem se nechal unést, což je to nejhorší, co vás při výsadku může potkat. „Jako při výcviku,“ tak se to muselo dělat; vždyť mi to Jelly připomínal. Zpomal a udělej to pořádně, i kdyby ti to mělo trvat o půl vteřiny dýl.

Při doskoku jsem znova zkontroloval Esovu polohu a ještě jednou mu řek, ať přeskupí svůj tým. Neodpověděl, ale už se do toho pustil. Nechal jsem to plavat. Dokud Eso dělal svoji práci, mohl jsem jeho neomalenost skousnout – prozatím. Ale až se vrátíme na loď (jestli mě Jelly nechá na pozici zástupce velitele družstva), budeme si nakonec muset najít nějaký klidný místo a zjistit, kdo je tady šéf. On byl rotný z povolání, já akorát četař na turnusu zaskakující za rotného, ale formálně byl teď můj podřízený a za těchhle okolností prostě nemůžete připustit žádný pýskování. Ne donekonečna.

V té chvíli jsem ovšem neměl čas o tom moc přemýšlet. Při přeskoku řeky jsem na kopci o kus dál upozoroval štavnatý cíl a chtěl jsem ho dostat dřív, než si ho všimne někdo jiný – vypadalo to na moc pěknou skupinku veřejných budov. Nejspíš nějaký chrám či co..., nebo palác. Stály několik kilometrů mimo likvidační zónu, ale jedním ze základních pravidel při destrukčním nájezdu je použít aspoň půlku munice mimo cílovou oblast – nepříteli se tak hůř zjišťuje, kde přesně jste. Mimoto musíte být furt v pohybu a pěkně sebou hodit. Vždycky stojíte proti obrovský přesile, zachránit vás může jenom moment překvapení a rychlost.

Raketomet jsem nabíjel, už když jsem kontroloval Esa a říkal mu, aby srovnal formaci. Do toho jsem na všeobecný frekvenci zaslechnul Jellyho hlas: „Četo! Střídavě! *Kupředu!*“

Můj šéf. Rotmistr Johnson zopakoval: „Střídavě! Lichá čísla! *Vpřed!*“

To pro mě znamenalo, že se dalších dvacet vteřin nemusím o nic starat, tak jsem vyskočil na nejbližší barák, hodil si raketomet na rameno, našel cíl a vypustil raketu, aby se na něj podívala zblízka – zmáčknul jsem druhou spoušť, poslal ji se vzdušným polibkem na cíl a seskočil zpátky na zem. „Druhá četo, sudá čísla!“ zavolał jsem do rádia... V duchu jsem odpočítal interval, a pak zavelel: „*Vpřed!*“

Sám jsem taky vyrazil, přeskočil další řadu budov a ze vzduchu olízнул ručním plamenometem domy na nábřeží. Vypadaly, že jsou ze dřeva, tak jsem si řekl, že je načase založit menší požár – s trochou štěstí tam budou sklady paliva, nebo dokonce výbušnin. Jakmile jsem zase přistál na pevné zemi, odpálil můj ramenní katapult dvě malé zápalné bomby. Dopadly několik set metrů nalevo a napravo ode mě, ale netuším, jaký škody napáchaly, protože přesně v té chvíli zasáhla cíl moje první raketa – a následoval nezaměnitelný (pokud jste tedy někdy nějaký viděli) oslnivý záblesk atomového výbuchu. Byl to samozřejmě jenom prcek o nomimální síle necelých dvou kilotun s tlumičem a řízenou implozí, který si vystačil s podkritickou hmotností – ale kdo by taky dobrovolně lezl do postele s kosmickou katastrofou? Bohatě to stačilo, abych vyčistil vrcholek kopce a všichni dole ve městě prchali do krytů ve strachu z radioaktivního spadu. A ještě lepší bylo, že všichni místní balíci, který